

Ziua ispășirii - reconectare la izvorul vieții

Duminică, 20 martie 2005

Gili Cârstea

În partea cărții sale pe care noi o numim “capitolul 7,” Ieremia oferă detalii importante pentru concepția despre noul legământ pe care o va dezvolta mai târziu, în capitolul 31. Pe acest concept construiește Pavel mărețul edificiu din Evrei despre sanctuarul ceresc și curățirea lui în ziua ispășirii (Evrei 8:8-13; 10:15-18).

Fără să urmărească să ne descurajeze, Ieremia proiectează o imagine a inimii omenești văzută la microscopul ceresc și spune că “inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ier 17:9).

Istoria sacră este o dovadă concludentă despre această realitate. Chiar cei mai buni și devotați urmași ai lui Hristos au fost uluiți să constate această realitate crudă. Priviți în viața lui David. Un om “după inima Mea,” spunea Domnul. Probabil cel mai bun împărat al lui Israel. Era și inima lui David “înșelătoare și de deznădăjduit de rea”? David nu se credea în stare de blestemățiile pe care le-a comis în cazul Batșeba. Era atât de orb la manevrele pe care creierul le făcea peste capul lui, încât s-a revoltat sincer la povestea lui Natan. De aceea se spune că știința medicală nu a clarificat până în prezent dacă noi avem minte, sau dacă mintea ne are pe noi.

Inima omenească despărțită de Dumnezeu, fără locuirea Duhului Sfânt în ea, este de necontrolat. Acționează imprevizibil și, deoarece principiile neprihăririi nu sunt scrise acolo, ea nu poate opera altfel decât în fărădelege. Oricât ne-am strădui să emulăm legea lui Dumnezeu, fără scrierea legii în minte tot evlavie fără putere vom produce. Pavel a înțeles bine acest mecanism, pe care îl prezintă în Romani 7. Degeaba apreciază “omul dinlăuntru” legea lui Dumnezeu; există în minte o “altă lege” (Rom 7:23) cu autoritate completă asupra voinței, “pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac” (Rom 7:18-19). Aceasta este o stare nenorocită, produsă de o “inimă înșelătoare” și care guvernează un trup de moarte.

Omenirea a făcut greșeala fatală – iar religia are cea mai mare parte de vină – încercând să dresese inima aceasta nespus de înșelătoare. Religia încearcă să cultive nelegiuirea în speranța că va obține neprihănire. De câteva milenii se încearcă tot felul de

inginerii spirituale, doar-doar vom obține omul nou, care să trăiască în neprihănire fără constrângeri. În acest domeniu, educația nu a făcut decât să agraveze situația, căci a favorizat producerea unor păcătoși mai rafinați, și în același timp mai orbi față de gravitatea bolii.

Păstrând imaginea stării inimii în context, Ieremia continuă; “Toți cei ce Te părăsesc vor fi acoperiți de rușine. Cei ce se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie” (Ier 17:13). Aici este descris un principiu general, care afectează pe toți cei care au părăsit pe Domnul, adică au ales să se despartă de natura divină, au refuzat locuirea Duhului Sfânt în templul inimii. Ei s-au deconectat de la “izvorul de apă vie,” și astfel nu mai au puterea să trăiască în neprihănire. Îngeri sau oameni, fără “legea duhului de viață” scrisă în minte, fără conexiunea cu legământul cel veșnic, devin pradă stăpânirii inflexibile a legii păcatului și a morții.

Hristos a demonstrat că acest flagel a fost blocat. Acceptând să devină “locuința lui Dumnezeu prin Duhul,” El a arătat că omul poate să trăiască în ascultare deplină de legea lui Dumnezeu, deoarece are astfel caracterul lui Dumnezeu. Pavel încheie magistral pledoaria din Romani 7, expunând cât se poate de clar principiile noului legământ în capitolul 8: “Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:9-11).

Această lucrare de reconectare la izvorul vieții este scopul zilei ispășirii finale, va produce un popor pregătit să descopere lumii slava lui Dumnezeu și va despărți pentru totdeauna lumina de întuneric. Și este iminentă.